

Հովհաննես Թումանյան

Գրականական «մագանդա»

(Նվեր իմ բարեկամ Ղ. Աղայանցին)

Այսքան երազ, որ մենք հայերս
Ընդունակ ենք տեսնելու,
Պարզ է, որ շատ սագում էր մեզ
Լավ երազգիրք կազմելու:

Եվ գրքերից՝ միշտ հայ ազգը
Երազգիրքն է շատ հարգում,
Ինչպես կազմող տեր-հոր ազդը
Ցույց է տալիս Մըշակում:

Տեր-հայրն այնտեղ ասում է, որ

Էլ չթողին երազգիրք.
Ամեն կողմից ուղարկում են
Շատ նամակներ ու խնդիրք...

Երազգիրքն է, ասում է նա,
Հայի ոսկի ընկերը...
Եվ սրանում կասկած չըկա

Փաստ է ասում տերտերը:

Երագգիրքը չի կարելի
Տալ ապառիկ ոչ մի հատ...
(Ինչ ապառիկ, երբ մի բանի
Մուշտարի կա այսքան շատ):

Դեհ, իմ անգին Ասլան-Ապեր,
Արի թողնենք ամեն ձիրք.
Էլ չըզրենք երգ ու վեպեր,
Շինենք մի լավ երագգիրք:

Ա՞խ, եթե մենք գեթ մի-մի հատ
Երագագիրք հորինենք,
Այնուհետև գրչով ապրող
Կարգին գրող կըլինենք:

Էլ չենք ծախիլ մեր գրքերը

Ութսունուհինգ տոկոսով,
Կռպեկ կռպեկ առնիլ փողը,
Այն էլ՝ կանխիկ միայն կիսով:

Տեր-հոր նման քսան տողից
Երկար մի ազդ կըզրենք,

Մինչև նոր տիպան ընթերցողից
Համբերություն կըխնդրենք...

Եվ մեր գործից երբ կըստանանք

Այսպէս առատ վարձ ու փող,
Նոր կըտայենք ավելի թանկ,

Եվ ավելի մեծ ու ճոխ:

Իսկ երբ տանենք գրախանութ,
Էլ չենք կանգնիլ լուռ ու խեղճ.
Հայի ոսկի ընկերն է սա.
Ոչ ապառիկ և ոչ զեղչ...

Ապրիս, տեր-հայր, ինչ լավ գիտես
Մեր հայ ազգի ճաշակը.
Թե չէ՝ մենակ պարծենալով
Զահլա տարավ Մըշակը:

1898
